

Panium – číslo čtyři

Spojenectví

Jeff Pippenger

2025-03-04

V dějinách Pania bylo uzavřeno spojenectví mezi Antiochem Magnem a Filipem Makedonským. Boj byl Antiochem veden přímo proti dětskému Ptolemaiovi V a Filip přispěl v tom smyslu, že jeho válčení v jiných částech říše zabránilo jiným vojskům přijít na pomoc egyptskému dětskému králi. To znamená, že Putin, poslední král jihu — předobrazem dětským králem Egypta (dítě ve smyslu poslední generace prorocky) — je poražen Trumpem, zastoupeným Antiochem Magnem, který porazil Ptolemaia V u Pania, stejně jako Reagan porazil SSSR v roce 1989.

Filip znamená „milovník koní“ a „koně“ symbolizují jak vojenskou, tak hospodářskou moc. Koně táhnou vozy a jezdí na nich vojáci, a koně také dopravují zboží na trh. „Koně“ jsou symbolem „vozů, lodí a jezdců“, což je hlavní symbol Spojených států v jejich zástupném vztahu ke králi severu, jak je vyloženo ve čtyřicátém verši.

Trumpův spojenec má dva typologické předobrazy ve Filipu Makedonském a Herodovi Filipovi tetrarchovi. Ať už jde o Heroda Filipa nebo Filipa Makedonského, tento symbol označuje toho, kdo miluje moc, jež mu je poskytována buď Caesarem, nebo Antiochem. Filip miluje koně a jeden Filip byl z Makedonie, která zaujímala ústřední a základní postavení v říši Alexandra Velikého.

Byla to jeho vlast, království, jež zdědil po svém otci Filipu II., a odrazový můstek jeho nesmírné říše. Makedonie, ležící v severní části Řecka, se vyznačovala tím, že byla politickým a vojenským jádrem, v němž se Alexandr narodil (v Pelle, 356 př. Kr.) a vyrůstal, a poskytla počáteční zdroje, lidskou sílu a organizační strukturu, které poháněly jeho výboje. V podstatě byla Makedonie jádrem Alexandrova království — jeho výchozím bodem, vojenským motorem a krajem, který ukotvoval jeho totožnost makedonského krále, i když se jeho říše rozrostla daleko za její hranice.

Makedonie představuje severní oblast Alexandrovova čtverého království. Proto je jeden Filip tetrarchou, což znamená „čtvrtý díl“, a druhý Filip je „jednou čtvrtinou“ čtyř větrů někdejší Alexandrovy říše.

Herodes představuje toho, kdo odmítá smlouvu. Ezau, krevní linie vedoucí k Herodovi, zavrhl své prvorozenství. Hned na samém počátku dějin vyvoleného smluvního lidu se Ezau stává symbolem těch, kdo odmítají smlouvu, kterou Kristus zemřel, aby potvrdil. Právě v okamžiku, kdy se Bůh chystal rozšířit svůj vyvolený smluvní lid do dvanácti kmenů, se Ezau vzburčil. Na konci starověkého Izraele, když Židé u kříže prohlásili, že nemají „jiného krále než císaře“, se židovský národ stal na konci symbolem toho, co bylo na počátku předobrazeno Ezauem. Herodův rodokmen je tvořen krevní linií Ezaua a Židů, linií symbolizovanou vzpurným porušitelem smlouvy na počátku a vzpurným smluvním lidem na konci.

Herodes Veliký uvalil daně, které přivedly Josefa a Marii do Betléma, a jeden z jeho tří synů, Herodes Antipas, syn Heroda Velikého, vládl v době kříže. Období Kristova života od Jeho narození až po Jeho smrt je symbolicky představováno rodinou Herodovou, a tím jsou tyto dějiny určeny jako čas navštívení vyvoleného lidu, navštívení, které Židé jako celek nikdy nerozpoznali.

Herodes Veliký dal v reakci na Ježíšovo narození povraždit děti, a tím zopakoval dějiny Mojžíšova narození, kdy Egypt vraždil děti. První pobití dětí bylo pokusem zavraždit očekávaného vyvoleného a poslední pobití dětí bylo opět pokusem zavraždit očekávaného vyvoleného. Sto čtyřicet čtyři tisíc zpívá píseň Mojžíšovu a Beránkovu a v prorockém smyslu „píseň“ představuje zkušenost. Sto čtyřicet čtyři tisíc žije v období, které vykazuje paralelní zkušenosti. Jedna z těchto paralel nastala 22. ledna 1973 rozhodnutím Nejvyššího soudu, které v USA povolilo potraty. V následujících čtyřiceti devíti letech bylo prostřednictvím federálně schválených potratů usmrceno přibližně 66 milionů potenciálních kandidátů, kteří mohli být mezi sto čtyřiceti čtyřmi tisíci.

Moc symbolizuje vojenskou sílu:

A šelma, kterou jsem viděl, byla podobná levhartu, její nohy byly jako nohy medvěda a její tlama jako tlama lva; a drak jí dal svou moc, svůj trůn i velikou pravomoc. Zjevení 13,2.

Drak, jímž je pohanský Řím, poskytl papežství tři věci, totiž „svou moc, svůj trůn a velikou pravomoc“. Ve dvanáctém verši je USA, šelma ze země, představena jako ta, která vykonává veškerou „moc“ šelmy před ní. Avšak slovo „moc“ ve druhém verši je v řečtině jiné slovo než to, které je přeloženo jako „moc“ ve verši dvanáctém. Ve druhém verši je „moc“ G1722: znamenající tvář v tvář (doslova nebo obrazně): v přítomnosti (na dohled) od.

Slovo „moc“ ve dvanáctém verši je v řečtině vyjádřeno jiným slovem.

A vykonává veškerou moc první šelmy před ní a působí, aby se země i ti, kdo na ní přebývají, klaněli první šelmě, jejíž smrtelná rána byla uzdravena. Zjevení 13,12.

Slovo „moc“ G1832 zde znamená (ve smyslu schopnosti); výsada, totiž svěřený vliv: autorita, pravomoc, svoboda, moc, právo, síla. Slovo „moc“ ve dvanáctém verši označuje, že zemská šelma je svěřenou autoritou mořské šelmy — USA jsou zástupným představitelem mořské šelmy. USA vykonávají veškerou svěřenou autoritu první šelmy. Ve druhém verši dal pohanský Řím papežství tři věci. Chlodvík dal papežství svou vojenskou a hospodářskou moc roku 496 v bitvě u Tolbiaku. Konstantin roku 330 postoupil „sídlo“ říše a Justinián označil papeže za napravovatele kacířů a hlavu církvi dekretem roku 533. Chlodvík roku 496 předobrazuje Reagana roku 1989. Reagan předobrazuje Trumpa.

Podle Řehoře z Tours (jenž psal téměř o celé století později) Chlodvík bitvu prohrával a v zoufalství vzýval o pomoc katolického Boha. Jeho manželka Chrodechilda byla katolická burgundská princezna, která jej pobízela, aby od pohanství přestoupil ke katolictví. Chlodvík slíbil, že zvítězí-li, přijme katolictví. Průběh bitvy se obrátil — ať již božským zásahem, či vojenskou strategií — a Chlodvík Alamany porazil, jejich krále zabil a jejich vojska rozprášil. Věrný svému slibu přestoupil ke katolictví a přijal křest; tradičně se toto datuje na den Narození Páně roku 496 v Remeši z rukou biskupa Remigia (sv. Remiho).

Jeho obrácení znamenalo zlom, neboť z Klovise učinilo prvního katolického krále mezi germánskými vládci (na rozdíl od ariánských křesťanských Vizigótů či Ostrogótů). Tím se Frankové sjednotili s římskou církví, čímž si získal podporu galsko-římského obyvatelstva i papežství. Klovisův křest je často pokládán za symbolické „zrození Francie“ jako katolického národa, čímž se odlišila od ostatních barbarských království, která se držela ariánství nebo pohanství. Z tohoto důvodu katolicismus označuje Francii jako „prvorozenou katolické církve“ a také jako „nejstarší dceru katolické církve“.

Když se Chlodvík roku 496 stal první zástupnou mocí papežství, předobrazil Reagana, který se zástupnou mocí stal roku 1989. V dějinách Reagana a papeže Jana Pavla II. bylo utvořeno tajné spojenectví za účelem svržení krále jihu. Od roku 1798 až po nedělní zákon je nevěstka z Týru skryta a je to táž nevěstka, která odvozuje své kořeny až od Makedonie, nejsevernějšího království. Je králem severu, prorocky skrytým, avšak stále prohlašujícím se za neomylného.

Papež rovněž představuje „ty, kteří opouštějí smlouvu“, kteří, ačkoli jsou prorocky skryti v průběhu všech tří zástupných válek, nakonec vyjdou najevo v dějinách bitvy u Pania. V přechodu od císařského Říma k papežskému Římu Daniel ukazuje, kdy pohanský Řím dospíval ke konci své doby jako čtvrté království biblického prorocství.

Neboť proti němu připlují lodi z Kittímu; proto bude zarmoucen, vrátí se a rozhněvá se proti svaté smlouvě; tak učiní; opět se vrátí a dorozumí se s těmi, kdo opouštějí svatou smlouvu.
Daniel 11,30.

V slovech „ty, kdo opouštějí svatou smlouvu“, je míněna katolická církev. Ti, kdo opouštějí svatou smlouvu, jsou kompromisní církví Pergamu zjevenou Janem Zjevitelem, která podle Pavla měla odpadnout dříve, než bude zjeven člověk hříchu. Katolicismus představují ti, kdo opustili smlouvu, jak to znázorňuje útok vedený proti Slovu Božímu a také proti sobotě sedmého dne, přičemž obojí bylo od doby Konstantina dále vystaveno postupujícím útokům. Již dříve v jedenácté kapitole je rovněž zmíněna „smlouva“.

A srdce obou těchto králů bude nakloněno k páchání zla a u jednoho stolu budou mluvit lži; avšak neuspějí, neboť konec nastane teprve v ustanovený čas. Potom se vrátí do své země s velikým bohatstvím; a jeho srdce bude proti svaté smlouvě; a vykoná mocné činy a vrátí se do své země. V ustanovený čas se opět vrátí a potáhne na jih; avšak nebude tomu jako dříve ani jako později. Daniel 11,27–29.

V těchto verších se „on“ vrací do své vlastní země, a později se opět vrací do své vlastní země. Tato dvojí navrácení představují dvě vítězství, po nichž následoval triumfální „návrat“ do města Říma. Prvním byla bitva u Actia roku 31 př. Kr. proti Antoniovi a Kleopatře a druhým bylo období po zničení Jeruzaléma roku 70 po Kr. „Ustanovený čas“ v těchto verších je rok 330, který označil závěr prorockého „času“ z verše dvacátého čtvrtého, jenž se rovná třem stům šedesáti letům.

Dva králové, kteří mluví lež u jednoho stolu, tak činí před „ustanoveným časem“, „neboť konec bude ještě v ustanoveném čase“. Otázkou, kterou je třeba uvážit, je, co verš znamená, když říká: „Potom se navrátí do své země s velikým bohatstvím.“ Znamená to: v ustanoveném čase, tehdy se

navrátí; anebo to znamená, že jakmile ti dva budou u stolu mluvit lež, tehdy se navrátí, a návrat je tedy před ustanoveným časem?

Uriáš Smith označuje ony dva návraty za roky 31 př. Kr. a 70 po Kr., což představuje dějiny před rokem 330, jenž je určeným časem. Smith rovněž poukazuje na to, že „návrat“ ve verši dvacet devět nastává po roce 330 a že není úspěšný, jako byly návraty po bitvách u Actia a Jeruzaléma. To znamená, že před určeným časem dochází k setkání, při němž jsou pronášeny lži; po něm následuje návrat jednoho ze dvou králů, kteří si navzájem lhali, s velkým bohatstvím, načež vystoupí proti svaté smlouvě, vykoná činy a vrátí se v roce 330, který je určeným časem.

Poté zaútočí na jih, avšak bude to nepodobné bitvě u Actia ani zničení Jeruzaléma. Dějiny roku 70 po Kr. v těchto verších znázorňují konec Božího vyvoleného smluvního lidu, jak jej v dané pasáži představuje „svatá smlouva“. Ve třicátém verši má pohanský Řím dorozumění s těmi, kdo opouštějí svatou smlouvu. Rok 70 po Kr. byl naprostým koncem starověkého doslovného Izraele jako Božího smluvního lidu a třicátý verš označuje dějiny o čtyři století pozdější než rok 70 po Kr. Ti, kdo opouštějí smlouvu v dějinách znázorněných ve třicátém verši, jsou ti, kdo opustili smlouvu uzavřenou mezi Bohem a Jeho křesťanským lidem. Papežský Řím je církev představovaná jako ti, kdo ve třicátém verši opouštějí svatou smlouvu.

Neboť proti němu přitáhnou lodi z Kittímu; proto zmalomyslní, vrátí se a bude s hněvem vystupovat proti svaté smlouvě; tak bude jednat. Ano, vrátí se a dorozumí se s těmi, kteří opouštějí svatou smlouvu. Daniel 11,30.

Dvacátý devátý verš nás přivádí k roku 330, což byl určený čas naplněný tím, že Konstantin přenesl hlavní město do Konstantinopole. Na tomto mezníku bude pohanský Řím vtažen do jižní války, která nebude úspěšná, jako byly Actium a Jeruzalém. Poté je ve třicátém verši pohanský Řím napaden Geiserichem, jenž zahájil své námořní válečné tažení z Kittím, které je dnes známo jako Kartágo. Toto válčení proti pohanskému Římu bylo také znázorněno jako druhá polnice ze sedmi polnic v knize Zjevení. První čtyři z těchto mocností polnic přivedly Západní Řím k zániku do roku 476. Z oněch prvních čtyř polnic byla druhá polnice, totiž lodi Kittím, nejničivější, neboť Geiserich ovládl moře a bohatství říše vyschlo.

Tváří v tvář lodím z Kittímu, zarmoucen se vrací a obrací svou nevraživost proti svaté smlouvě. To se naplnilo v dějinách vedoucích k zmocnění papežství v roce 538 skrze vedení boje proti Božímu slovu. Poté se vrací a má „dorozumění s těmi, kdo opouštějí svatou smlouvu“. Tato součinnost mezi pohanským a papežským Římem se naplnila roku 533 v Justiniánově dekretu. Následující verš, verš třicátý první, pak pokračuje tím, jak byl pohanský Řím „zarmoucen“. Pavel v 2. Tesalonickým učí, že pohanský Řím „zadržoval“ papežství, aby se v roce 538 nezmocnilo vlády. Poté, co je zarmoucen útokem od moří, který rozvrátí hospodářství království, obrací svou nevraživost proti svaté smlouvě a poté navazuje dorozumění s těmi, kdo smlouvu opouštějí. V následujících verších pak „ramena“, která představují moc udělenou papežství roku 496 Chlodvíkem, povstávají a poskvřňují svatyni moci, která v dějinách představovala město Řím; a potom pohanský Řím odstraní z říše náboženství pohanství („ustavičnou oběť“) a nahradí je katolicismem a nakonec roku 538 dosadí papežství na trůn.

Když bylo papežství v roce 538 zmocněno, poskytlo jak prorocké svědectví, tak i historické svědectví, která jsou znázorněna ve verších, jimiž se zabýváme. Rok 538 je předobrazen rokem 31 př. Kr. a bitvou u Actia. V osmé kapitole Daniela, v devátém verši, pohanský Řím překonává tři zeměpisné překážky, aby uchvátil trůn země. První byla Sýrie na východě, potom Judsko a Jeruzalém, následované Egyptem v bitvě u Actia. Také papežský Řím měl odstraněny tři rohy, z nichž třetím byli Gótové, kteří byli roku 538 vypuzeni z města Říma. Pohanský Řím a papežský Řím poskytují dva svědky, kteří ukazují, že bitva u Actia se shoduje s rokem 538, a rok 538 znázorňuje nedělní zákon v USA, kdy moderní Řím vládne svrchovaně až do uzavření doby milosti.

Dokončili jsme přehled veršů dvacet sedm až třicet jedna.

V příštím článku se zaměříme na tyto verše a zahájíme práci na uvedení tohoto oddílu do souladu s historií veršů jedenáct až patnáct.